

הלכות בבורים פרק ז

א. שתי עיסות שיש בשתייהן שעור החיב בחלה, ואין באחת מהן פשעור, שנגעו זו בזו, ונשכו זו את זו אם היו שלשנים אפלו הן ממין אחד, פטורין מן החלה: שסתם שנים מקפידין. ואם ידוע שאינן מקפידין על ערוב העיסות, הרי אלו מצטרפות.

ב. היו שתייהן שלאיש אחד אם היו ממין אחד, מצטרפין וחיבות בחלה; ואם היו שני מינין, אין מצטרפין: שסתם אחד שאינו מקפיד. ואם היה מקפיד שלא תגע עיסה זו בזו, ולא תתערב עמה אפלו היו מין אחד, אין מצטרפות.

ג. וכיצד מצטרפות אם היו שלאחד ממין אחד: עיסת החטים שנגעה בעיסת הכסמין, מצטרפות; נגעה בשאר המינין, אין מצטרפות. וכן עיסת שעורין שנגעה בעיסת הכסמין, או שבלת שועל, או שיפון, וכן עיסת כסמין ושלשבלת שועל ושלשיפון שנגעה כל אחת משלשתן בחברתה הרי אלו מצטרפות.

ד. עיסת חדש אינה מצטרפת לשלישן, אף על פי שהן ממין אחד כדי שלא יאמרו, תורמין מן החדש על הישן; ולא יתרם מאמצע שתייהן אלא יביא עיסה אחרת חדש או ישן, ויצרף להם להשלים השעור.

ה. במה דברים אמורים, בעיסה שנגעה בעיסה אחרת; אבל הבולל קמח חמשת המינין, ועשה מהם עיסה אחת הרי חמשתן מצטרפין לשעור עיסת חלה כמו שבארנו.

ו. עיסה שהיא פחותה מפשעור מכאן, ועיסה פחותה מפשעור מכאן, ועיסה שאינה חיבת בחלה באמצע, כגון עיסת ארז או עיסת תרומה או מדמע או עיסת גוי אף על פי שנוגעות זו בזו אינן מצטרפות, שהרי דבר הפטור מן החלה מבדיל באמצע.

ז. היה באמצע עיסה שהורמה חלתה מצטרפות, שהעיסה שביניהן כבר היתה מחיבת בחלה; וכן אם היה ביניהן עיסת הקדש מצטרפות, מפני שראויה לפדותה ותתחייב בחלה. וכן אם היה ביניהן עיסת מין אחר, או עיסת איש אחר, או עיסת חדש הרי שתי העיסות שבצדדין מצטרפות לחלה.

ח. שתי עיסות שכל אחת מהן פחותה מפשעור, שהפריש מזו חלה ומזו חלה, וחרזו ונגעו זו בזו, והרי בשתייהם פשעור חייבין להפריש מהן חלה, שהחלות הראשונות אינן כלום.

ט. שני גויים שעשו עיסה פשעור, וחלקו אותה, ואחר כך נתגירו, והוסיף כל אחד על חלקו אחר שנתגיר עד שהשלימו לשעור הרי זו חיבת: שלא היתה לה שעת חובה פשהו גויים, שהרי פחות מפשעור היה ביד כל אחד מהן.

י. אבל שני ישראלים שעשו כן, וחרזו כל אחד אחר שחלק והוסיף על חלקו עד שהשלימו לשעור הרי זו פטורה: שפבר היתה לה שעת חובה; והיו פטורין באותה שעה, מפני שעשו אותה לחלק.

יא. היתה העיסה בין הגוי והישראלי בשתפות, וחלקו, ואחר כך נתגיר הגוי, והוסיף הגר על שלו והישראלי על שלו עד שהשלים כל אחד עיסתו לשעור של ישראל חיבת, ושלגוי פטורה.

יב. הנוטל שאור מעיסה שלא הורמה חלתה, ונתנו לתוך עיסה שהורמה חלתה הרי זה מביא עיסה שניה שיהיה בה עם שאור זה שעור עיסה שחיבת בחלה, ונותן אותה בצד העיסה שהורמה חלתה, ומפריש מן העיסה השניה שעור חלה עליה ועל השאור: כדי שיטל מן המקף. ואם אין לו עיסה שניה נעשת זו כלה טבל, ומפריש חלה על הכל: שהטבל במינו אוסר בכל שהוא.

יג. עיסה הטבולה לחלה אינה כחלה, והרי היא כחלין לענין טמאה שאין השני עושה שלישי בחלין, כמו שיתבאר במקומו; ומתר לגרם טמאה לחלין שבארץ ישראל. לפיכך שתי עיסות, אחת טהורה ואחת טמאה נוטל כדי חלת שתיהם מעיסה שלא הורמה חלתה, ונותנו באמצע סמוך לעיסה הטהורה, ומושיך מן הטמאה לטהורה כדי ביצה, כדי לתרם מן המקף.

יד. עושה אדם עיסה טהורה, ואינו מפריש חלתה, ומניחה או מניח מקצתה להיות מפריש עליה והולך חלות שלעיסות אחרות, ואפלו נטמאו העיסות עד שתעשה העיסה שהניח כלה חלה, ויתננה לכוהן: והוא, שלא תפסל מאכל אדם; אבל משתסרח, אינו מפריש עליה.

טו. במה דברים אמורים, בשהיו אותן העיסות שמפריש עליהן ספק אם הורמה מהן חלה או לא הורמה שחלת דמאי נטלת מן הטהור על הטמא לכתחלה, ושלא מן המקף.